

Kőszegi-Arbeiter Anita

**Fülöp, a strucc
savariai kalandjai**

Fülöp, a strucc savariai kalandjai

Írta: Kőszegi-Arbeiter Anita

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6424-16-7

Copyright © (Kőszegi-Arbeiter Anita) (2022.02.23)

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Rajzok: Tarr Andrea

Valahol távol

Távol kis hazánktól, Magyarországtól, túl a tengeren, a sivatagok és dűnék között nyújtózkodik a végtelen szavanna fűtengere. Itt élnek Afrika gyönyörű vadállatai, az oroszlánok, zebrák, elefántok, és egy nagyon különleges madár: a strucc.

Fülöp is ezen rendkívüli madarak táborát gyarapítja. Bár nem túl okos, csak annyira, amennyire egy struccnak lennie kell. Repülni sem tud, mint a madarak általában, de úgy fut, mint a villám. És ha már ilyen gyors, nem is szereti a lassú dolgokat, mint például az internetet. Mert az bizony a szavannán nem túl sebes. Ezért Fülöp nem is nagyon foglalkozott vele. Jobban érdekelte a friss, zamatos fű, és a sárga meleg homok, amibe nem csak szaladni, de hemperegni és fürödni is nagyszerű egy struccnak.

Ám egy nap, amikor végre olyan sebes lett az internet, akárcsak Fülöp, leült a számítógép elé. Törte a fejét, mi is lehetne az első szó, amire rákeres? Hát persze – csillantak fel a szemei –, legyen a strucc.

És ahogy egyre-másra olvasgatta a struccokról szóló híreket, hirtelen valami nagyon különleges dolgot fedezett fel: mégpedig azt, hogy egy szép kék címerben bizony ő maga van. Mert, hogy ő egy címerállat. Vas megye címerállata. Még ilyen! Hogyhogy nem szólt erről neki senki? Hát ez hallatlan! És hogy került egyáltalán a címerbe?

Tovább kutakodott, hol is tudhatná meg a választ. Vas megye székhelye Szombathely, ott biztosan tudják. De hol is kellene megkérdezni? A boltban vagy a bankban biztos nem fogják neki megmondani. Ha mindenki tudná, valaki már csak elmondta volna Fülöpnek is. Talán a múzeumban? Ott a régi dolgokról rengeteget tudnak. Igen, döntötte el a strucc, ott fogja megkérdezni.

Nem is teketóriázott tovább. Nyakába kapta a lábát, és már rohant is, ahogy csak a lába bírta. Nagyon sokáig futott. Nem is gondolta, hogy Szombathely ennyire messze van. De végül csak megérkezett, és ott állt a Savaria Múzeum kőlépcsőjén. Savaria? Az meg mi lehet? Sebaj, gondolta, majd ezt is megkérdezi odabent.

**Savaria Múzeum,
avagy a majdnem beleltározott strucc**

Fülöp immár lassan, a sok futástól elfáradva lépkedett fel a lépcsőn. Ahogy felért a tetejére, egy megoldhatatlannak tűnő problémába ütközött. Egy ajtó állta útját. Szárnyakkal mégsem lehet lenyomni egy kilincset! Próbálta betolni fejjel, de az ajtó meg sem moccant. Talán neki kéne futni, és úgy kinyílna – elmékedett.

Visszabattyogott hát a lépcső aljára, lendületet vett, és nekiiramodott. Az ajtó természetesen kinyílt, de akkora lendülettel, hogy elvesztette az egyensúlyát, és egészen a következő lépcsősorig csúszott. Ott aztán kábán, szanaszét álló lábakkal landolt a fenekén.

- Nézzétek – mondta egy férfi. – Egy strucc.
- Biztos egy másik múzeumból küldték – szólalt meg egy hölgy is.
- Akkor be kéne leltározni – állapította meg az első hang gazdája.

- Fülöp nem tudta, mi az, amit épp csinálni akarnak vele, de nem hangzott valami jó dolognak.
- Leltározást nem szeretnék, bármi legyen is az – jelentette ki még mindig kicsit kábultan.
  - Oh – segítette fel egy hölgy kissé döbbsen a struccot –, nem múzeumi tárgy vagy?
  - Nem – húzta ki magát Fülöp. – Én címerállat vagyok.
  - Melyik címeré?

– Hát Vas megyéé – háborodott fel Fülöp. Nem is értette, miért nem ismerik fel. Ő nem itt él, és csak egyszer látta azt a címet, de rögtön tudta, hogy ő van rajta.

– Tényleg! – csapott a homlokára a férfi. – És miben tudunk neked segíteni?

– Azt szeretném tudni, hogyan kerültem a címerbe. És hogy miért nem értesítettek róla? – válaszolta a strucc. – Van itt valaki, aki tudja erre a választ?

– Tudod, itt kövek vannak, régi tárgyak, amik sok mindent mesélnek, de erről egészen biztosan nem tudnak semmit.

Fülöp értetlenül nézett. Látott ő már követ, sőt, nyelt is már le jó néhányat, de még egyik sem mesélt neki soha semmit. Egy kő nem tud beszélni! De lehet, hogy ezek nem akármilyen kavicsok meg kövecskék, hanem különleges varázserővel bíró darabok. Hát ezt ki kell derítenie.

– Hogy mesélnek a kövek? – kérdezte érdeklődve a strucc.

– Gyere, megmutatom – hívta magával a férfi, és elindult az egyik lépcsőn lefelé.

Mit mesélnek a kövek?

Fülöp követte a férfit le a lépcsőn egy vaskapuig. Kicsit el is csodálkozott, hogy miért őrzik ennyire a köveket. Talán drágakő is van rajtuk, vagy ilyesmi. Végül egy hatalmas terembe értek. Körülnézett, de nem látott se gyémántot, se rubint, se másmilyen drágaságot, csak kisebb-nagyobb szikladarabokat, amiken mindenféle vésés volt.

– Ez egy nagyon különleges kőgyűjtemény – kezdte a férfi. – A római város történetét mutatja be időrendi sorrendben.

Fülöp értetlenül nézett.

- Azt hittem Szombathelyen vagyok, nem Rómában. Úgy látszik, nagyon eltévedhettem – tünődött a madár.
- Nem, tényleg Szombathelyen vagy – nyugtatta meg a férfi. – Szombathelyet a rómaiak alapították még nagyon régen. Akkor Savariának hívták.
- Ezt honnan tudod, ha nagyon régen volt?
- Erről mesélnek a kövek – vezette egy törött kőhöz a struccot. – Ez egy mérföldkő töredék. Nincs már meg minden rész, csak ennyit találtak meg az eredetiből. De úgy gondoljuk, hogy Savaria alapításakor lett felállítva.

